

ВЪЛКЪТ И СЕДЕМТЕ КОЗЛЕТА

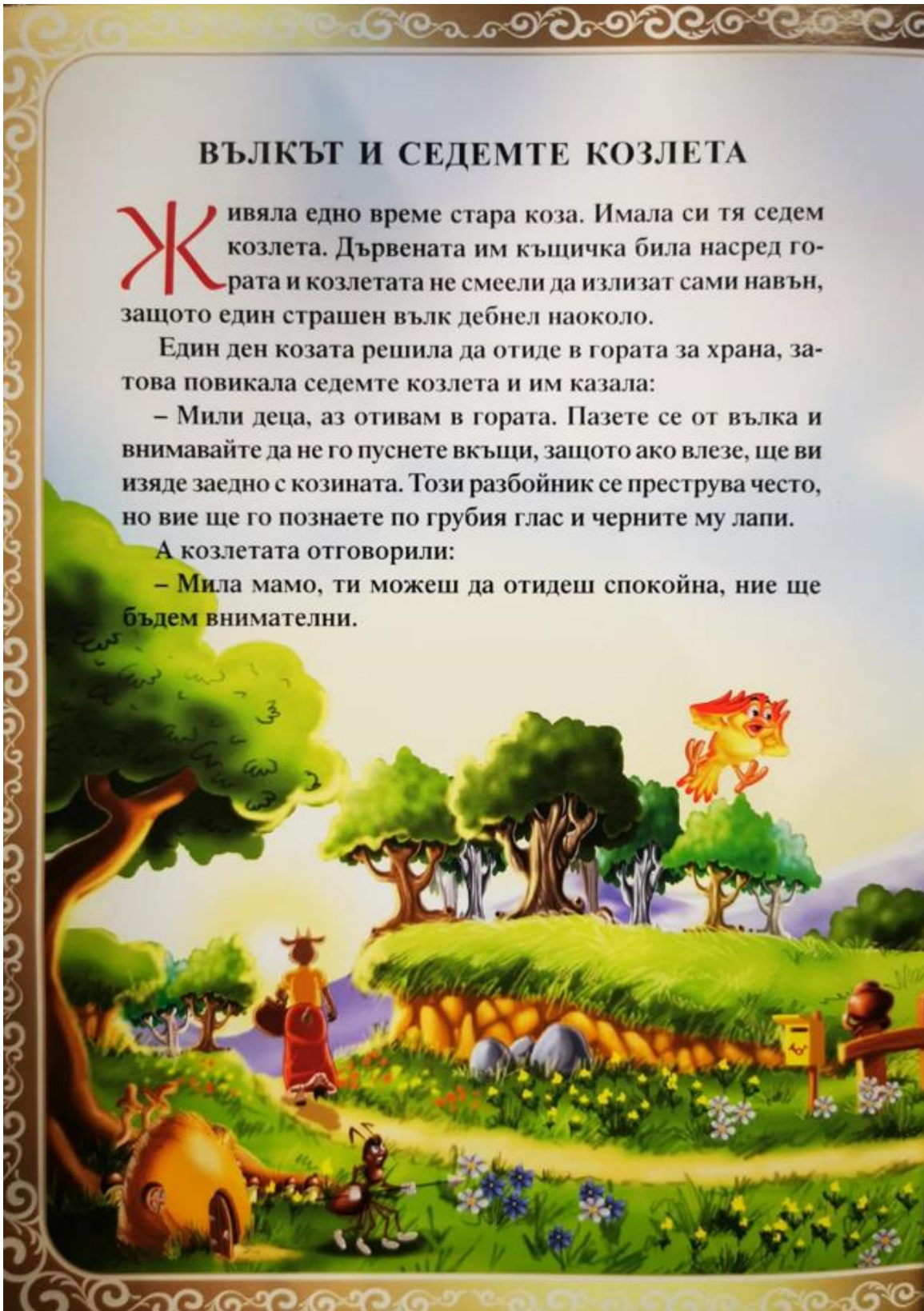
Живяла едно време стара коза. Имала си тя седем козлета. Дървената им къщичка била наред в гората и козлетата не смеели да излизат сами навън, защото един страшен вълк дебнел наоколо.

Един ден козата решила да отиде в гората за храна, затова повикала седемте козлета и им казала:

– Мили деца, аз отивам в гората. Пазете се от вълка и внимавайте да не го пуснете въщи, защото ако влезе, ще ви изяде заедно с козината. Този разбойник се преструва често, но вие ще го познаете по грубия глас и черните му лапи.

А козлетата отговорили:

– Мила мамо, ти можеш да отидеш спокойна, ние ще бъдем внимателни.

Тогава старата коза изблеяла и тръгнала на път.
Скоро някой почукал на пътната врата и извикал:
– Мили дечица, отворете, аз съм майка ви. Донесох на
всяко от вас по нещо.

Но козлетата чули грубия глас и разбрали, че това е
вълкът.

– Няма да ти отворим! – извикали те. – Ти не си майка
ни. Нейният глас е нежен, а твоят – груб. Ти си вълкът.

Тогава вълкът отишъл при един бакалин, купил голямо
парче тебешир и го изял. От това гласът му станал тънък
и нежен. Върнал се той, почукал на вратата и извикал:

– Отворете, мили дечица. Аз съм вашата майка и нося
на всяко по нещичко.

Но вълкът бил сложил черната си лапа на прозореца. Щом я видели, козлетата извикали:

– Не, няма да ти отворим. Краката на майка ни не са черни като твоите. Ти си вълкът.

Тогава вълкът изтичал бързо при мелничаря и му наредил да го посипе с брашно. „Вълчо пак иска да измами някого“, помислил си мелничарят и отказал, но вълкът го заплашил, че ще го изяде. Уплашил се мелничарят и посипал вълка с брашно. След това злодеят пак отишъл до къщичката, почукал и казал:

– Милички дечица, отворете. Майка ви се върна и носи на всекиго по нещо.

– Най-напред си покажи лапата – извикали козлетата.

Тогава вълкът сложил на прозореца побелялата си лапа. Като я видели, козлетата повярвали, че всичко каквото казва е истина и му отворили вратата.

В стаичката, обаче, влязъл вълкът. Нещастните козленца се уплашили и хукнали да се крият. Едно от тях скочило под масата, друго – в кревата, трето – в печката, четвърто – в кухнята, пето – в долапа, шесто – под коритото, а седмото се скрило в кутията на стенния часовник.

Но вълкът започнал да души и малко по малко намерил всичките, като направо ги изгълтал. Не успял да намери само най-малкото, което се скрило в кутията на часовника.

След като се наситил, той излязъл навън, легнал под едно дърво на зелената поляна и заспал.

Не след дълго козата се завърнала от гората и какво да види. Вратата широко отворена, а вътре всичко разхвърляно. Потърсила децата си, но не могла да намери нито едно. Тогава започнала да ги вика по име. Никой не се обадил и чак когато стигнала до най-малкото, отговорил ѝ тъничък гласец:

– Мила мамо, скрито съм в кутията на часовника.

Като чула това, козата го измъкнала и то ѝ разказало как вълкът дошъл и изял всичките му братчета и сестрички. Старата коза се завайкала, но нямало какво да се прави.

Неочаквано, когато стигнали до поляната, те видели, че вълкът лежи под едно дърво и хърка така, че клоните над главата му треперят. Огледали го добре от всички страни и забелязали, че в пълния му корем нещо мърда.

„Боже мой – помислила си козата, – няма бедните ми козленца, които този звяр е изгълтал, са още живи?“

Взела тя ножица и започнала да реже стомаха на звяра, а отвътре едно след друго изскочили и шестте козлета – всичките живи и здрави, защото вълкът от глад и лакомия ги бил изгълтал цели. После козлетата събрали камъни и напълнили стомаха на вълка, а козата бързо го зашила.

Щом се наспал, вълкът станал и понеже чувствал силна жажда от камъните в стомаха си, решил да отиде до реката и да се напие. Но когато се навел над водата, камъните натежали, съборили го и той се удавил.

Като видели това, седемте козлета заскачали радостно заедно с майка си и завикали:

– Вълкът умря! Вълкът умря!

